

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 541

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 3 august 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 781 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale Hotărârii Guvernului nr. 610/2005 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004.....	2-3	și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 17 alin. (1) lit. a) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	8-9
Decizia nr. 827 din 22 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 198 alin. 4 lit. h) și art. 199 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală	3-4	Decizia nr. 866 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 969 și art. 1020 din Codul civil, precum și ale art. 244 ¹ din Codul de procedură civilă	9-11
Decizia nr. 832 din 22 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) cu referire la art. 2 lit. e) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	4-6	Decizia nr. 868 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	11-13
Decizia nr. 855 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2, 3 și 4 din Codul penal și art. 385 ⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală	6-7	Decizia nr. 880 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 59 și art. 60 din Codul familiei.....	13-14
Decizia nr. 857 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea		Decizia nr. 886 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 și art. 205 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 781**

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale Hotărârii Guvernului nr. 610/2005 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale Hotărârii Guvernului nr. 610/2005 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Exmitiani” — S.R.L. din Rebrîșoara în Dosarul nr. 3.384/112/2006 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.384/112/2006, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale Hotărârii Guvernului nr. 610/2005 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Exmitiani” — S.R.L. din Rebrîșoara într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ-fiscal.**

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2005 este neconstituțională, întrucât pe calea ordonanței de urgență nu se poate reglementa în domeniul legilor organice. În fine, se arată că hotărârea Guvernului contestată este retroactivă.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială și contencios administrativ, deși a constatat existența unor cauze de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate, a sesizat Curtea Constituțională și a apreciat că excepția ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 30 martie 2005, și ale Hotărârii Guvernului nr. 610/2005 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 4 iulie 2005.

Dispozițiile constituționale invocate sunt cele ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea și ale art. 139 alin. (1) privind impozitele, taxele și alte contribuții.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2005 a fost abrogată prin art. II din Legea nr. 163/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 1 iunie 2005. În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2005, fiind contrară art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, este inadmisibilă.

Totodată, se constată că actele de reglementare secundară, precum hotărârile Guvernului, nu pot forma obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională. Aceasta din urmă are competența de a controla numai constituționalitatea legilor și ordonanțelor. În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate ce privește Hotărârea Guvernului nr. 610/2005, fiind contrară art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale Hotărârii Guvernului nr. 610/2005 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Exmitiani” — S.R.L. din Rebrîșoara în Dosarul nr. 3.384/112/2006 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 827

din 22 iunie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 198 alin. 4 lit. h)
și art. 199 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 198 alin. 4 lit. h) și art. 199 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Loredana Radu în Dosarul nr. 49.905/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 49.905/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 198 alin. 4 lit. h) și art. 199 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Loredana Radu cu ocazia soluționării unei cereri de anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 198 alin. 4 lit. h) și art. 199 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție și condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât, în cazul în care amenda judiciară este aplicată de procurorul care supraveghează urmărirea penală, persoana amendată nu are posibilitatea de a se adresa instanței de judecată, cererea de scutire de amendă fiind de competența procurorului ierarhic superior. Consideră, totodată, că prevederile de lege criticate permit scutirea de amendă doar pentru inacțiuni, în condițiile în care amenda judiciară poate fi aplicată și pentru o acțiune, așa cum este cazul prevăzut de art. 198 alin. 4 lit. h) din Codul de procedură penală. De asemenea, autorul excepției, care deține calitatea de apărător, precizează că, potrivit art. 2 alin. (5) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, în exercitarea dreptului de apărare, avocatul are dreptul și obligația de a stăruii pentru realizarea liberului acces la justiție și pentru un proces echitabil.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu contravin prevederilor din Legea fundamentală invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 198 alin. 4 lit. h) și art. 199 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 198 alin. 4 lit. h), modificat prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006: *„Următoarele abateri săvârșite în cursul procesului penal se sancționează cu amendă judiciară de la 500 lei la 5.000 lei: [...] h) manifestările ireverențioase ale părților, apărătorilor acestora, martorilor, experților, interpreților sau ale oricăror alte persoane, față de judecător sau procuror;”*;

— Art. 199 alin. 2 și 3: *„Persoana amendată poate cere scutirea de amendă ori reducerea amenzii. Cererea de scutire sau de reducere se poate face în termen de 10 zile de la comunicarea ordonanței ori a încheierii de amendare.*

Dacă persoana amendată justifică de ce nu a putut îndeplini obligația sa, organul de urmărire penală sau instanța de judecată, apreciind, dispune scutirea sau reducerea amenzii.”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 198 alin. 4 lit. h) și art. 199 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Loredana Radu în Dosarul nr. 49.905/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 832

din 22 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) cu referire la art. 2 lit. e) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător

Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 cu referire la art. 2 lit. e) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Florin-Ioan Zamfir în Dosarul nr. 4.651/245/2006 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și de Franco-Ovidiu-Mauro Tripa în

Dosarul nr. 10.381/271/2009 al Judecătoria Oradea — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției Florin-Ioan Zamfir, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 8.288D/2009 și nr. 8.455D/2009 au obiect parțial identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorul excepției Florin-Ioan Zamfir este de acord cu conexarea.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 8.455D/2009 la Dosarul nr. 8.288D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Autorul excepției Florin-Ioan Zamfir solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând argumentele invocate în fața Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori, și depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.651/245/2006, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.** Excepția a fost ridicată de Florin-Ioan Zamfir cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală.

Prin Încheierea din 4 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.381/271/2009, **Judecătoria Oradea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 cu referire la art. 2 lit. e) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.** Excepția a fost ridicată de Franco-Ovidiu-Mauro Tripa cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală, prevăzută și pedepsită de art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textele de lege criticate încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, întrucât cauza de reducere a pedepsei sau de nepedepsire operează condiționat de soluționarea unei probleme de drept extrapenal, și anume stabilirea cuantumului prejudiciului, care constituie obiectul acțiunii civile, atrăgând și aplicarea dispozițiilor din Codul fiscal și din Codul de procedură fiscală referitoare la obligațiile fiscale.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Oradea — Secția penală nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor din Legea fundamentală invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit Încheierii de sesizare din 4 decembrie 2009, pronunțată de Judecătoria Oradea — Secția penală, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 cu referire la art. 2 lit. e) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005. Însă din notele scrise ale autorului excepției Franco-Ovidiu-Mauro Tripa reiese că acesta critică doar prevederile alin. (1) al art. 10 cu referire la art. 2 lit. e) din Legea nr. 241/2005. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra constituționalității dispozițiilor art. 10 alin. (1) cu referire la art. 2 lit. e) din Legea nr. 241/2005, care au următorul cuprins:

— Art. 2 lit. e): *„În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează: [...] e) obligații fiscale — obligațiile prevăzute de Codul fiscal și de Codul de procedură fiscală;”*

— Art. 10 alin. (1): *„În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amenda. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 4 alin. (2) privind egalitatea între cetățeni, ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, precum și a prevederilor art. 6 paragraful 1 și paragraful 3 lit. c) privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 au fost supuse în numeroase rânduri controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.053 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, și prin Decizia nr. 1.594 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 15 ianuarie 2010, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru aceleași motive, nici dispozițiile art. 2 lit. e) din Legea nr. 241/2005, față de care nu au fost formulate critici separate, nu aduc vreo atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) cu referire la art. 2 lit. e) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Florin-Ioan Zamfir în Dosarul nr. 4.651/245/2006 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și de Franco-Ovidiu-Mauro Tripa în Dosarul nr. 10.381/271/2009 al Judecătoria Oradea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 855

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2, 3 și 4 din Codul penal și art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2, 3 și 4 din Codul penal și art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cezar Adrian Lăzurcă în Dosarul nr. 14/333/2003 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 14/333/2003, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 2, 3 și 4 din Codul penal și art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Cezar Adrian Lăzurcă în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 215 alin. 2—4 din Codul

penal încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 și 20, prin raportare la art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, deoarece se incriminează fapte ce țin de activitatea comercială.

Dispozițiile art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) și art. 24 alin. (1), precum și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece constatările de fapt sunt un atribut ce cade în sarcina exclusivă a instanței de fond, nefiind supuse controlului instanței de recurs. Autorul mai arată că legiuitorul ar fi trebuit să definească ce se înțelege prin eroarea gravă de fapt, în caz contrar aflându-ne în prezența arbitrariului, inadmisibil într-un stat de drept.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 2, 3 și 4 din Codul penal — *„Înșelăciunea și art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală cu denumirea marginală Cazurile în care se poate face recurs, care au următorul conținut:*

— Art. 215 alin. 2—4 din Codul penal: *„Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.*

Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emiteră, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.”;

— Art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală: *„(1) Hotărârile sunt supuse casării în următoarele cazuri:*

[...]

18.când s-a comis o eroare gravă de fapt, având drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de achitare sau de condamnare.”;

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 566 din 27 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 982 din 4 noiembrie 2005, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal, statuând că „înșelăciunea, în oricare dintre variantele sale, este o infracțiune contra patrimoniului, constând în înșelarea încrederii participanților la raporturile juridice patrimoniale, fapt absolut intolerabil în cadrul acestora. În toate sistemele de drept înșelăciunea ori escrocheria este o faptă incriminată și sever sancționată. Scopul acestei reglementări este acela de a-i proteja pe cei ce își exercită cu bună-credință drepturile și libertățile economice, comerciale, inclusiv pe cele contractuale. Nu poate fi confundată infracțiunea de înșelăciune cu neexecutarea unei obligații contractuale.

[...] Drept urmare, prin încriminarea ca infracțiune de înșelăciune a faptei săvârșite prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase, precum și a faptei de inducere sau menținere în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 11 și 20 din Legea fundamentală, referitoare la «dreptul internațional și dreptul intern», respectiv la «tratatele internaționale privind drepturile omului».

Cu privire la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 45 referitoare la libertatea economică și ale art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la asigurarea de către statul român a libertății comerțului, este de observat că, astfel cum rezultă din chiar conținutul textului criticat, elementul material al infracțiunii de înșelăciune are drept premisă o acțiune și, respectiv, o omisiune, care induce cocontractantul într-o eroare determinantă la încheierea ori executarea actului. Dacă eroarea nu ar fi existat, contractul nu s-ar fi încheiat sau executat în condițiile respective. Prin urmare, nu poate fi confundată infracțiunea de înșelăciune cu neexecutarea unei obligații contractuale. De aceea, invocarea dispozițiilor constituționale menționate, precum și a celor ale art. 1 din Protocolul adițional nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privitoare la interzicerea privării de libertate pentru datorii, este nepertinentă.”

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală, Curtea constată că, în realitate, autorul excepției este nemulțumit nu de conținutul reglementării, ci de lipsa din conținut a anumitor precizări care să permită judecătorului din recurs să cenzureze constatările de fapt. Rezultă așadar că se critică o omisiune de reglementare.

Curtea s-a mai pronunțat asupra unor excepții de neconstituționalitate ce vizau omisiuni de reglementare care, *ipso facto*, nu afectau în mod direct vreo normă constituțională, statuând în mod constant că jurisdicția constituțională nu se poate substitui legiuitorului pentru adăugarea unor noi prevederi celor instituite și, de aceea, critica de neconstituționalitate prin omisiune este inadmisibilă. Altminteri, un astfel de control ar reprezenta o ingerință în sfera atribuțiilor Parlamentului, care, potrivit art. 61 alin. (1) teza a doua din Constituție, este unica autoritate legiuitoare a țării.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2, 3 și 4 din Codul penal, excepție ridicată de Cezar Adrian Lăzurcă în Dosarul nr. 14/333/2003 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 857

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 17 alin. (1) lit. a) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 17 alin. (1) lit. a) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Gheorghe Dănuț Pleșa și Constantin Milu Todea în Dosarul nr. 742/57/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 742/57/2009, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 17 alin. (1) lit. a) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Gheorghe Dănuț Pleșa și Constantin Milu Todea în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că *dispozițiile* Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (6) referitoare la domeniul de reglementare prin ordonanțe de urgență. De asemenea, prevederile art. 17 alin. (1) lit. a) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (11) și (12), art. 73 alin. (3) lit. h), art. 124 alin. (2), art. 11, art. 20, precum și art. 6 și 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece legea specială autorizează aplicarea prin analogie a pedepsei prevăzute la infracțiunile din Codul penal. Or, o asemenea reglementare este de natură a afecta principiul legalității infracțiunilor și pedepselor.

De asemenea, prin intermediul textelor criticate se stabilește în mod nejustificat un regim juridic discriminator care afectează dreptul la un proces echitabil și care instituie o justiție străină principiilor referitoare la unicitate, imparțialitate și egalitate.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 este întemeiată, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (1) lit. a) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența existentă în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006.

De asemenea, obiect al excepției îl constituie și dispozițiile art. 17 alin. (1) lit. a) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, așa cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 19 septembrie 2005, și prin Legea nr. 161/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, care au următorul conținut:

Art. 17 alin. (1) lit. a): „(1) În înțelesul prezentei legi, următoarele infracțiuni sunt în legătură directă cu infracțiunile de corupție, cu infracțiunile asimilate acestora sau cu infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene:

a) *tăinuirea bunurilor provenite din săvârșirea unei infracțiuni prevăzute în secțiunile a 2-a și a 3-a, precum și favorizarea persoanelor care au comis o astfel de infracțiune;*"

Art. 18 alin. (1): „(1) *Infracțiunile prevăzute la art. 17 lit. a) — d¹) se sancționează cu pedepsele prevăzute în Codul penal pentru aceste infracțiuni, al căror maxim se majorează cu 2 ani.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale contestate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția

de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, iar prin Decizia nr. 973 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 17 august 2009, Curtea a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. 1 lit. c) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 17 alin. (1) lit. a) raportat la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Gheorghe Dănuț Pleșa și Constantin Milu Todea în Dosarul nr. 742/57/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 866

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 969 și art. 1020 din Codul civil, precum și ale art. 244¹ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 969 și art. 1020 din Codul civil, precum și ale art. 244¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Maurer&Kasper Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 15.678/197/2009 al Judecătoria Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în acest sens.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 15.678/197/2009, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 969 și art. 1020 din Codul civil, precum și ale art. 244¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Maurer&Kasper Construct” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că dispozițiile art. 969 din Codul civil, astfel cum sunt redactate, îngăduiesc posibilitatea părților de a se adresa instanței de judecată, de a formula apărări, de a propune probe și de a recurge la căile de atac prevăzute de lege. Or, instanței de judecată i se permite să ia măsuri susceptibile a fi puse în

executare cu ajutorul forței coercitive a statului, fără o analiză prealabilă a pretențiilor sau apărărilor pe fond ale părților, fără administrarea unor probe adecvate cauzei și fără verificarea bunei-credințe sau a consimțământului părților la încheierea actelor juridice.

În ceea ce privește dispozițiile art. 1020 din Codul civil, acestea sunt flagrant neconstituționale, întrucât limitează dreptul persoanei de a se adresa justiției pentru apărarea unui drept, instanța de judecată fiind obligată să analizeze drepturile și îndatoririle părții pornind de la existența unei clauze rezolutorii prevăzute de lege, dar care nu se regăsește în contract. Astfel, părților nu le este permis să demonstreze că respectiva clauză nu a fost agreată în contract, existența clauzei fiind subînțeleasă în mod vădit neconstituțional.

Prevederile art. 244¹ din Codul de procedură civilă încalcă dreptul părților la apărare și la un proces echitabil, reglementând calea de atac, separată de fond, numai în cazul în care instanța a admis cererea de suspendare, nu și când a respins-o.

Judecătoria Brașov apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu aduc atingere liberului acces la justiție și nici libertății contractuale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 969 și art. 1020 din Codul civil, precum și art. 244¹ din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 969 din Codul civil: *„Convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante.*

Ele se pot revoca prin consimțământul mutual sau din cauze autorizate de lege.”;

— Art. 1020 din Codul civil: *„Condiția rezolutorie este subînțeleasă totdeauna în contractele sinalagmatice, în caz când una din părți nu îndeplinește angajamentul său.”;*

— Art. 244¹ din Codul de procedură civilă: *„Asupra suspendării judecării procesului, instanța se va pronunța prin încheiere care poate fi atacată cu recurs în mod separat, cu excepția celor pronunțate în recurs.*

Recursul se poate declara cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului, atât împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea, cât și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a procesului.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20, art. 21, art. 24, art. 44 alin. (1), art. 45 și art. 73 alin. (1), precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969 din Codul civil, Curtea reține că acestea consacră principii importante ale dreptului civil român — principiul forței obligatorii a convențiilor civile *„pacta sunt servanda”*, principiul libertății contractuale, principiul relativității efectelor convențiilor și principiul irevocabilității actului juridic civil. Încheierea unei convenții fiind guvernată de principiul libertății contractuale, părțile pot să determine, prin voința lor, clauzele contractuale și efectele pe care acestea urmează să le producă, conform unei cauze morale și licite. Convenția astfel încheiată se impune părților întocmai ca legea, având caracter obligatoriu, iar nu facultativ.

Dispozițiile art. 1020 din Codul civil reglementează sancțiunea pentru neexecutarea unor obligații contractuale, recunoscând părții care și-a executat sau este gata să-și execute obligațiile posibilitatea de a opta pentru încetarea contractului prin rezoluțiune sau reziliere, legiuitorul realizând, astfel, un echilibru între principiul forței obligatorii a contractului și principiul executării în natură și cu bună-credință a obligațiilor asumate.

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile criticate din Codul civil nu numai că nu contravin prevederilor constituționale invocate, ci, dimpotrivă, constituie expresia aplicării principiului constituțional al garantării dreptului de proprietate și rezultatul voinței părților contractante, exercitate în limitele legii, și corespund exigențelor art. 57 din Constituție, care instituie îndatorirea fundamentală a cetățenilor de a exercita drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără încălcarea drepturilor și libertăților celorlalți.

În ceea ce privește dispozițiile art. 244¹ din Codul de procedură civilă, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra unei critici asemănătoare, prin Decizia nr. 324 din 26 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 decembrie 2002, Curtea statuând că textul legal criticat nu conține nicio dispoziție discriminatorie. Astfel, regimul juridic diferit — constând în aceea că numai încheierea prin care s-a dispus suspendarea judecării poate fi atacată cu recurs separat, în vreme ce încheierea prin care s-a respins cererea de suspendare poate fi atacată doar odată cu fondul — este determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite, ambele fiind determinate de asigurarea celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor. Reglementarea procedurală dedusă controlului nu contravine nici art. 21 din Constituție, întrucât, chiar dacă încheierea de respingere a cererii de suspendare nu poate fi atacată cu recurs separat, ea poate fi atacată odată cu fondul, potrivit prevederilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care constituie reglementarea de drept comun în materie.

Soluția pronunțată de Curtea Constituțională prin decizia menționată, precum și considerentele care au stat la baza acesteia își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu se invocă elemente noi, de natură a schimba această jurisprudență.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 969 și art. 1020 din Codul civil, precum și ale art. 244¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Maurer&Kasper Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 15.678/197/2009 al Judecătorei Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 868

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Costică Tuiu Măndoiu în Dosarul nr. 30.926/215/2009 al Judecătorei Craiova.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 575 D/2010, nr. 576 D/2010, nr. 675 D/2010, nr. 676 D/2010 și nr. 677 D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, invocată de Mara Ștefan, Ionuț Pena, Dumitru Căpățână, Constantin Cristinel Florescu și Nicușor Cărăuleanu în dosarele nr. 30.928/215/2009, nr. 240/215/2010, nr. 30.927/215/2009, nr. 21.679/215/2009 și nr. 32.236/215/2009 ale Judecătorei Craiova.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 719 D/2010, nr. 746 D/2010 și nr. 752 D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Florin Glăvan în Dosarul nr. 8.341/236/2009 al Judecătorei Giurgiu, respectiv de Ilie

Niculaie și Marin Cîrcotă în dosarele nr. 16.285/302/2009 și nr. 39/302/2010 ale Judecătorei Sectorului 5 București.

La apelul nominal sunt prezenți Ilie Niculaie și Marin Cîrcotă, lipsind celălalt autor al excepției, precum și partea Penitenciarul Giurgiu, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 574 D/2010, nr. 575 D/2010, nr. 576 D/2010, nr. 675 D/2010, nr. 676 D/2010, nr. 677 D/2010, nr. 719 D/2010, nr. 746 D/2010 și nr. 752 D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Părțile prezente nu se opun conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 575 D/2010, nr. 576 D/2010, nr. 675 D/2010, nr. 676 D/2010, nr. 677 D/2010, nr. 719 D/2010, nr. 746 D/2010 și nr. 752 D/2010 la Dosarul nr. 574 D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorilor excepției prezenți. Având cuvântul, Ilie Niculaie și Marin Cîrcotă arată că renunță la excepția de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii formulate.

Curtea constată că nu poate fi primită cererea de renunțare formulată, având în vedere dispozițiile art. 55 din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului (...).*”

Excepția de neconstituționalitate este o excepție de ordine publică, prin invocarea ei punându-se în discuție abaterea unor reglementări legale de la dispozițiile Legii fundamentale, iar soluția asupra excepției este de interes general. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate nu rămâne la dispoziția părții care a invocat-o și nu este susceptibilă de acoperire nici pe calea renunțării exprese la soluționarea acesteia de către partea care a ridicat-o.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 25 februarie 2010, 23 februarie 2010, 28 ianuarie 2010 și 4 februarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 30.926/215/2009, nr. 30.928/215/2009, nr. 240/215/2010, nr. 30.927/215/2009, nr. 21.679/215/2009 și nr. 32.236/215/2009, **Judecătoria Craiova a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție invocată de Costică Tuiu Măndoiu, Mara Ștefan, Ionuț Pena, Dumitru Căpățână, Constantin Cristinel Florescu și Nicușor Cărăuleanu.

Prin Încheierea din 2 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.341/236/2009, **Judecătoria Giurgiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție invocată de Florin Glăvan.

Prin încheierile din 23 februarie 2010 și 17 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 16.285/302/2009 și nr. 39/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție invocată de Ilie Nicolae și Marin Cîrcotă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, similară în dosarele conexe, se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece „stabilirea în mod arbitrar și pe criterii imprecis determinate nu poate decât să determine o inegalitate a cetățenilor în fața legii, lăsată la îndemâna unui organ de autoritate publică așa cum este Comisia de individualizare a regimului de executare a pedepsei”. Aprecierea că decizia o are judecătorul delegat este neconformă cu dreptul la integritate psihică, întrucât acesta ia decizia pe baza raportului Comisiei, care poate dispune „în mod excepțional”, fără stabilirea unor limite, ce înseamnă regimul pe care urmează să îl suporte deținutul. În aceeași măsură, analizarea de către aceeași Comisie a naturii și modului de săvârșire a infracțiunii, „fără ca deținutul analizat să aibă posibilitatea depunerii de probatorii”, reprezintă un act de ingerință în actul autorității judiciare, nepermis într-o ordine constituțională în care separația puterilor în stat este cuprinsă chiar în art. 1 alin. (4) din Constituție. Se conchide în sensul că sintagma „*în mod excepțional*” îngrădește nepermis drepturile fundamentale și se impune înlăturarea ei.

Judecătoria Craiova apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate.

Judecătoria Giurgiu apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Din examinarea încheierilor de sesizare, precum și a concluziilor scrise depuse de autorii excepției în dosarele instanțelor de judecată rezultă că în toate aceste dosare obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, cuprinse în art. 22 alin. (2), potrivit căroră, „*În mod excepțional, natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și persoana condamnatului pot determina includerea persoanei condamnate în regimul de executare imediat inferior ca grad de severitate*”, astfel încât numai cu privire la acestea Curtea urmează a se pronunța.

În susținerea excepției se invocă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, în art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și în art. 22 — *Dreptul la viață și la integritate fizică și psihică*.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006, criticat în raport cu aceleași dispoziții constituționale și cu o motivare similară. În acest sens este Decizia nr. 1.308 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 23 decembrie 2008, prin care Curtea a respins, pentru considerentele acolo reținute, excepția de neconstituționalitate invocată. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată anterior, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Costică Tuiu Măndoiu, Mara Ștefan, Ionuț Pena, Dumitru Căpățână, Constantin Cristinel Florescu și Nicușor Cărăuleanu în dosarele nr. 30.926/215/2009, nr. 30.928/215/2009, nr. 240/215/2010, nr. 30.927/215/2009, nr. 21.679/215/2009 și nr. 32.236/215/2009 ale Judecătorei Craiova, de Florin Glăvan în Dosarul nr. 8.341/236/2009 al Judecătorei Giurgiu, respectiv de Ilie Niculae și Marin Cîrcotă în dosarele nr. 16.285/302/2009 și nr. 39/302/2010 ale Judecătorei Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 880

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 59 și art. 60 din Codul familiei

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 59 și art. 60 din Codul familiei, excepție ridicată de Elisabeta Susana Szilagyí Kiszner în Dosarul nr. 806/289/2009 al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 466 din 10 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 806/289/2009, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 59 și art. 60 din Codul familiei**, excepție ridicată de Elisabeta Susana Szilagyí Kiszner într-o cauză având ca obiect stabilire paternitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece, prin raportare la art. 16 din Constituție, se instituie o discriminare, în planul drepturilor procesuale, între copilul născut în cadrul căsătoriei și cel născut în afara acesteia. Astfel, arată că se

aduce atingere și art. 26 alin. (2) din Legea fundamentală, întrucât copilul rezultat din afara căsătoriei este împiedicat să promoveze o acțiune prin care să solicite stabilirea filiației sale firești. În final, susține că textele de lege contravin și dispozițiilor constituționale ale art. 48 alin. (3), apreciind că „finalitatea urmărită de lege este ocrotirea copilului și egalitatea în drepturi a copilului din căsătorie cu cel din afara ei”.

Tribunalul Mureș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementările legale criticate fiind conforme cu Legea fundamentală. În acest context, apreciază că dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor, pe de o parte, cât și egalitatea în fața legii a copiilor din afara căsătoriei cu cei din căsătorie, pe de altă parte, sunt subsecvente stabilirii filiației copilului și nu îndreptățesc susținerile autorului excepției, care pretinde că aceasta ar trebui să fie permisă oricui, nu doar mamei.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 59 și art. 60 din Codul familiei, cu modificările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 59: „1 Acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei aparține copilului și se pornește în numele său de către mamă, chiar dacă este minoră, ori de reprezentantul lui legal.

2 Dreptul de a porni acțiunea în stabilirea paternității nu trece asupra moștenitorilor copilului; ei pot continua acțiunea pornită de acesta.

3 Acțiunea în stabilirea paternității poate fi făcută și împotriva moștenitorilor pretinsului tată.”;

— Art. 60: „1 Acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei poate fi pornită de mamă într-un termen de un an de la nașterea copilului.

2 Dacă, în cazul prevăzut în art. 54 alin. (1), un copil a pierdut calitatea de copil din căsătorie, prin efectul unei hotărâri judecătorești, termenul de un an, pentru pornirea acțiunii în stabilirea paternității din afara căsătoriei, va curge de la data când acea hotărâre a rămas irevocabilă.

3 În cazul în care mama a conviețuit cu pretinsul tată ori dacă acesta din urmă a prestat copilului întreținere, termenul de un an va curge de la încetarea conviețuirii ori a întreținerii.

4 Acțiunea aparținând copilului nu se prescrie în timpul vieții acestuia.”

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 26 alin. (2) referitoare la viața intimă, familială și privată și art. 48 alin. (3) — fostul art. 44 în Constituția înainte de republicare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale ca cele invocate în prezenta cauză și având motivări similare.

Astfel, în ceea ce privește art. 59 din Codul familiei, prin Decizia nr. 262 din 25 septembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 7 ianuarie 2002, și Decizia nr. 983 din 30 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 21 octombrie 2008, Curtea Constituțională a statuat că acest text de lege nu contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și art. 26 alin. (1) și (2) referitoare la viața intimă, familială și privată. Astfel, Curtea a reținut că art. 59 din Codul familiei reglementează acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei. Aceasta este o acțiune în reclamație de stare civilă ce are ca obiect determinarea legăturii de filiație dintre copilul din afara căsătoriei și tatăl său. Potrivit textului de lege criticat, acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei aparține copilului și se poate porni în numele său de către mamă, chiar dacă este minoră, ori de reprezentantul său legal.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 59 și art. 60 din Codul familiei, excepție ridicată de Elisabeta Susana Szilagy Kiszner în Dosarul nr. 806/289/2009 al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Acțiunea aparține copilului, indiferent dacă este minor sau major, și are caracter personal. Astfel, mama poate introduce acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei, în numele copilului, acțiunea introdusă de mamă, în nume propriu, fiind lipsită de legitimare procesuală. Copilul cu capacitate de exercițiu restrânsă și copilul care are capacitate de exercițiu deplină pot introduce singuri acțiunea, deoarece aceasta are caracter personal.

Având în vedere toate acestea, Curtea a constatat că prevederile criticate nu aduc atingere dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, întrucât se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, fiind totodată în acord și cu dispozițiile din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la respectarea vieții private și de familie.

În ceea ce privește prevederile art. 60 din Codul familiei, prin Decizia nr. 81 din 25 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 25 martie 2003, Curtea a reținut că termenul de prescripție prevăzut de textul de lege criticat se fundamentează pe mai multe rațiuni, precum necesitatea de a nu lăsa prea mult timp în suspensie starea civilă a copilului, grija de a nu lipsi minorul de întreținerea la care este îndreptățit din partea tatălui, valorificarea probelor existente a căror conservare ar fi afectată de trecerea timpului sau evitarea eventualelor scandaluri și șantajee ce ar putea fi provocate de stabilirea stării civile a copilului.

De asemenea, cu acel prilej, Curtea a mai constatat că instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele aceasta nu pot fi considerate de natură să îngreuească accesul liber la justiție, finalitatea lor fiind, dimpotrivă, de a-l facilita, prin asigurarea unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile.

Nici critica de neconstituționalitate a textului legal în raport cu art. 48 din Constituție nu este întemeiată, întrucât art. 60 din Codul familiei nu relevă nicio contradicție cu textul constituțional privind familia. Dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor, pe de o parte, cât și egalitatea în fața legii a copiilor din afara căsătoriei cu cei din căsătorie, pe de altă parte, sunt subsecvente stabilirii filiației copilului și nu îndreptățesc susținerea autorului excepției, care pretinde că aceasta ar trebui să fie permisă oricând, iar nu limitată de un termen.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele acestor decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 886

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 și art. 205
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 și art. 205 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prod Art” — S.R.L. Vrâncioaia în Dosarul nr. 1.136/91/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială, de contencios administrativ fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.136/91/2009, **Tribunalul Vrancea — Secția comercială, de contencios administrativ fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 și art. 205 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prod Art” — S.R.L. Vrâncioaia într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ-fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că este imoral ca statul să perceapă penalizări de întârziere de la contribuabil în condițiile în care statul nu datorează dobânzi sau majorări pentru obligațiile pe care le are de executat. Cu privire la art. 205 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 se arată că acesta contravine legii contenciosului administrativ, iar, prin ambiguitatea sa, încalcă și accesul liber la justiție.

Tribunalul Vrancea — Secția comercială, de contencios administrativ fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 120 și art. 205 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007. Aceste dispoziții legale se referă la dobânzile de întârziere, respectiv la posibilitatea de contestare a actelor administrativ-fiscale.

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale. Totodată, sunt invocate prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

1. Ulterior sesizării sale, noțiunea de majorări de întârziere a fost înlocuită cu cea de dobânzi/penalizări de întârziere, după caz, iar cuantumul lor a fost diminuat la 0,05% față de 0,1% cât era anterior sesizării Curții Constituționale. Toate aceste modificări legislative nu afectează fondul problemei deduse judecății Curții, astfel încât instanța constituțională este competentă a judeca pe fond prezenta cauză.

Cu referire la critica ce privește art. 120 din Codul de procedură fiscală, se constată că autorul excepției pornește de la o premisă greșită, întrucât și statul datorează dobânzi în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la buget conform art. 124 din același cod.

Instituirea dobânzilor de întârziere reprezintă o măsură de politică fiscală pe care legiuitorul a instituit-o în vederea sancționării conduitei culpabile pe care contribuabilii o au prin neachitarea la termenul de scadență a obligațiilor de plată. O atare sancțiune, evident, are o repercusiune directă cu privire la patrimoniul debitorului, însă diminuarea corespunzătoare a patrimoniului acestuia se datorează faptei culpabile pe care a săvârșit-o.

De asemenea, faptul că legiuitorul a stabilit nivelul dobânzilor de întârziere la 0,05% pentru fiecare zi de întârziere nu are relevanță constituțională din moment ce o atare valoare nu este excesivă, ci este stabilită într-un quantum rezonabil, dar suficient de disuasiv pentru a nu își pierde rațiunea pentru care au fost instituite aceste dobânzi de întârziere, și anume de a obliga debitorii obligațiilor fiscale să își execute întru totul și până la termenul scadent obligațiile pe care le au în raport cu bugetul de stat.

În aceste condiții, nu se pune problema încălcării art. 56 alin. (2) din Constituție.

2. Cu referire la dispozițiile art. 205 din Codul de procedură fiscală, Curtea s-a mai pronunțat în raport cu critici identice de neconstituționalitate și, de fiecare dată, a constatat constituționalitatea acestui text legal. Spre exemplu, prin Decizia nr. 132 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 219 din 8 aprilie 2010, Decizia nr. 687 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 25 iulie 2008, Curtea a stabilit că „instituirea recursului prealabil sau grațios reprezintă o modalitate simplă, rapidă și scutită de taxa de timbru, prin care persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică are posibilitatea de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului său legitim direct de la organul emitent. Se realizează astfel, pe de o parte, protecția persoanei vătămate și a administrației, iar pe de altă parte, degrevarea instanțelor judecătorești de contencios administrativ de acele litigii care pot fi soluționate pe cale administrativă, dându-se expresie principiului celerității”. Prin urmare, Curtea a statuat că „parcursul unei proceduri administrative prealabile, obligatorii, fără caracter jurisdicțional nu îngreșează dreptul de acces liber la justiție, atât timp cât decizia organului administrativ poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești”.

În același sens, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 927 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 23 noiembrie 2007, sau Decizia nr. 382 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2007.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să conducă la schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția din deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În fine, Curtea observă că autorul excepției consideră că textul legal criticat încalcă Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, însă este de reținut că instanța constituțională nu este competentă să realizeze un control de conformitate între două acte normative având forța juridică a legii; competența Curții este limitată la controlul de constituționalitate, respectiv la conformitatea legilor și ordonanțelor cu textul Constituției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 și art. 205 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prod Art” — S.R.L. Vrâncioaia în Dosarul nr. 1.136/91/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială, de contencios administrativ fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

